

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL LLUÇANÈS NO ÉS EL MOIANÈS

La consulta de diumenge no ha sortit bé. Amb l'experiència reeixida del Moianès, semblava que la següent seria molt fàcil. Però els resultats obtinguts, amb una gran majoria de votants a favor però amb cinc pobles de tretze rebutjant la proposta, deixen tot el procés en via morta. Per descomptat, si els promotors polítics s'entesten a fer la comarca l'acabaran fent, però els resultats d'una consulta o una elecció sempre s'han de llegir més enllà del recompte simple dels vots en un sentit o un altre. D'una banda, queda clar que al voltant i sobretot a Prats de Lluçanès hi ha una voluntat determinada per fer la nova divisió administrativa, però a Sant Feliu Sasserra volen continuar al Bages, tres pobles propers a Vic prefereixen Osona i a Santa Maria de Merlès volen seguir al Berguedà. En aquest últim cas, cal tenir en compte el treball discret d'última hora que va fer

David Font, el flamant nou president del Consell Comarcal del Berguedà, que va contribuir a assegurar el resultat contrari en l'únic municipi de la seva demarcació on es consultava. Els alcaldes que ho fomentaven poden comptar amb la baixa demografia com un avantatge per poder entendre què ha passat. Més enllà de reunions entre ells, tenen la possibilitat de poder parlar amb la pràctica totalitat dels vilatans amb dret a vot que ho han fet negativament. Des de principi de la dècada dels vuitanta la vindicació comarcal en aquests dos indrets va ser forta i constant. En aquells moments fundacionals de l'organització administrativa catalana i en els anys que van seguir no es va poder plantejar malgrat que existia una demanda clara a cada indret. Entre el 1987 i el 1988 es van constituir formalment les actuals. Era quan es deia que en Jordi Pujol tenia Catalunya al cap i potser no li cabien dues comarques

més. Les comarques existeixen perquè en Pau Vila les va plantejar el 1936 a partir d'un disseny amb unes capitals amb mercat setmanal on es pogués anar i tornar amb carro durant les hores de llum. Queda ben clar que és una organització geogràfica com a mínim revisable. Preguntin-ho als «transcomarcals», aquells ciutadans que per anar de casa a la feina travessen dues o diverses comarques dues vegades (o més) cada dia. Sembla que la Generalitat ha obert la porta a les consultes bàsicament per provar el funcionament de la llei que van aprovar. La Catalunya Central en el seu conjunt es va plantejar en un moment en què a més de comarques es parlava de vegueries (el Regió7 es diu així perquè havia d'ocupar-se d'informar de la setena vegueria de Catalunya). Arxivada i oblidada aquesta fórmula a cavall entre comarca i província durant anys, ara s'ha plantejat moure

fronteres locals. El procés del Moianès va ser portat de forma impecable pels seus promotors i, a més, executat al moment adequat per tal que les lleis catalanes li poguessin donar l'autorització i fer-ho oficial de forma immediata. De fet, ja estan posant els rètols a les carreteres per delimitar-se respecte dels veïns. Mentrestant, el secretari de Cooperació i Coordinació de les Administracions Locals de la Generalitat ha demanat als alcaldes lluçanencs que facin una reflexió i els recomana no fer una nova consulta a curt termini. Els queden només dues opcions. Deixar el projecte en un calaix o fer una comarca encara més petita de la que es plantejava diumenge passat amb els pobles que hi han votat a favor. Ara que sembla que a Catalunya se li acosten moments políticament transcendents, s'hauria de parlar també d'aquesta organització geogràfica

«Des de principi de la dècada dels vuitanta la vindicació comarcal en aquests dos indrets va ser forta i constant»

«Era quan es deia que en Jordi Pujol tenia Catalunya al cap i potser no li cabien dues comarques més»

«De fet, ja estan posant els rètols a les carreteres per delimitar-se respecte dels veïns»

per veure si té encara algun sentit el que un geògraf va dissenyar durant la Segona República o bé en proposem una altra d'acord amb els temps actuals. Sense anar més lluny, durant els moments més durs de la crisi i les retallades, molts es van plantejar la viabilitat dels Consells Comarcals. D'això fa només un parell d'anys. Tot és susceptible de ser canviat.

EXERCIR LA SOBIRANIA I DECIDIR-HO TOT...

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés
COORDINADOR D'EUJA BAGES

Hi ha un potent anhel d'unitat democràtica per aconseguir sobirania, «la república catalana». Tanmateix molts mitjans ens llancen un únic missatge que Mas se n'ha sortit amb la seva llista. Quan va fulminar la llista sense polítics que proposaven ERC, CUP, ANC i Òmnium, posant Junqueras darrere seu aconsegueix que ERC acordi votar-lo de nou com a President. Mas i el seu partit CDC aportaran el 60% dels noms i ERC el 40%, independents inclosos. Mas pot ser president amb la mentida al davant, el president del no sabem res de la corrupció dels Pujol ni dels diners dels suposats patriotes a Andorra. No sabem res de la implicació del seu partit amb el cas Palau i no diu res del cas Millet, Prenafeta, Alavedra, etc. Mas privatitzador amic del ca-

pital que no fa res contra les retallades a la sanitat... que continuaran a l'Hospital Clínic, a Lleida, etc. Els que no faran i no tenen cap compromís amb la ILP per l'educació pública, ni la ILP de la renda garantida, ni volem un salari mínim digne, ni pensions al 65 anys, al cap i a la fi van votar i endurir la reforma laboral amb el PP (tantes coses que oblidem). Que encapçalí la seva llista Raül Romeva, Carme Forcadell i Muriel Casals és una imatge, però no canvia gens la correlació de forces i els interessos de cada classe social. És la llista d'Artur Mas i del seu partit gens net en corrupció. L'important és qui té l'hegemonia i marcarà les polítiques, els tempos i els passos. Cal mirar cap a les eleccions del 24-M per entendre què està passant. Mas sap que sol no pot ser investit de nou President, necessita els vots, primer, i diputats, després, d'ERC. És il·lustratiu que qui trenca els acords vulgui aparèixer com a guanyador. Mas va amenaçar de no convocar el 27-S si la resta no s'avenien a les seves condicions.

«L'important és qui té l'hegemonia i marcarà les polítiques, els tempos i els passos. Cal mirar cap a les eleccions del 24-M per entendre què està passant»

I això diu molt de la lògica de «o 27-S o res», és la que ha portat ERC a cedir al xantatge en comptes de denunciar que Mas amenaçava de no convocar el 27-S... cedint i que el procés constituent que cal obrir pugui ser liderat des de les esquerres. ERC vol regalar el govern a les polítiques neoliberals que allunyen una gran part de les classes populars que no volen, que no poden posar-se darrere d'aquell que es considera el representant de la troica a Catalunya, que no critica la insolidaritat de la troica amb Grècia, que nega als palestins o sahrauís el seu dret a la independència o vota a Madrid en contra d'un referèndum sobre el molt perillós TTIP. Fan falta diferents aliances per la República Catalana; una entesa capaç de liderar la nació i ser una alternativa per a la majoria social donant una resposta a l'emergència social i nacional. Molta gent sobiranista, independentista o no, considera la República Catalana no com «la finalitat», sinó com una eina de transformació social. Es van mobilitzar el 9-N, i no estan disposats a haver d'anar darrere de Mas i els interessos de la classe dominant. És per això que Mas acusa falsament i vol dividir, assenyalant el projecte «Sí que es pot» de projecte nociu per a Catalunya i com l'adversari a batre.

No tinc cap dubte que la vertebració d'aquesta candidatura ha despertat tota mena de reticències i és vista com una amenaça per les oligarquies econòmiques de Catalunya i de l'Estat. És aquesta l'evidència més clara de l'oportunitat i les expectatives que aquesta candidatura suposa per al conjunt de les classes populars, les més durament castigades per la crisi econòmica i les polítiques d'austeritat criminal. Per això és del tot imprescindible avançar en la ruptura democràtica. Les municipals han demostrat que el clam per una alternativa pot conformar majoria social i que és del tot necessari un veritable procés constituent per exercir sobirania i decidir-ho tot. Defenso que les eleccions del 27-S han de ser constituents: Catalunya necessita iniciar un procés constituent propi, ni subordinat, ni subaltern, a cap altre marc. Procés constituent cap a una República Catalana amb una sobirania popular com a imatge de la ruptura democràtica, naturalment si així ho vol la majoria del poble.

«Molta gent sobiranista, independentista o no, considera la República Catalana no com 'la finalitat', sinó com una eina de transformació social»

Visita el
amb
Regió7

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)